

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πολλές οι αναμνήσεις και νομίζω πως περπατήσαμε χέρι με χέρι σ' αυτές αυτές όμως μας έφτιασαν, αυτές μας μορφοποίησαν, αυτές και οι ελπίδες, όπως το λέει ο Δροσίνης στη φωτογραφία που είχες στο προηγούμενο. Αυτές μέσα από τη μοίρα μας μας έφεραν στο σήμερα.

Και ξέρεις κάτι; Είπα να πούμε κάτι και για το σήμερα. Δεν έχουμε κι εμείς το δικαίωμα να περιαιτολογίσουμε, βρε αδερφέ; Όλοι προβάλλουν τον εαυτό τους κι είναι πολλοί αυτοί που τον βλέπουν πιο σημαντικό από ότι είναι. Και κάθε τι δικό τους είναι μεγάλο και τρανό. Και ξέρεις το αστείο στην όλη υπόθεση είναι όσο λιγότερο σκέφτονται τόσο περισσότερο αυτοθαυμάζονται.

Εμείς δεν είπαμε ποτέ, ξέρεις, ρε ποιος είμαι εγώ; Εχω μπλέξει με το face book και βλέπω, φίλε μου, κάτι σαλιαρίσματα... «χρόνια πολλά, ευχαριστώ, να είσαι καλά, η τάδε έβαλε κι άλλες φωτογραφίες, είμαι στο τάδε ρέστοραν, είμαι στην τάδε παραλία, είμαστε με την τάδε και την τάδε και είσατε κούκλες και κατεβατό ολόκληρο ευχές για τα γενέθλια και λόγια, λόγια χωρίς κάτι ουσιώδες».

Μιλώ για το σήμερα κι είμαι και γέρος και τα βαριέμαι. Και μη μου πεις με ενοχλούν γι αυτό, θα σου πω ότι αυτή είναι η χάρη της τρίτης ηλικίας το ότι σκέφτεται και ξεχωρίζει και κρίνει, κατακρίνει, και διακρίνει.. Γιατί έχει και κάτι ζουμερά και όμορφες εικόνες και σημαντικά μηνύματα αυτό το Φέις Μπουκ.

Μιλάμε για το σήμερα, γι' αυτά που μας είναι προσιτά, γι' αυτά που μας προσφέρονται. Και για το πως στεκόμαστε κοινωνικά, τις ασχολίες μας και τις δραστηριότητες μας. Δεχόμαστε το ότι η δράση μας δεν είναι έντονη σαν χτες και χειροκροτούμε τις ενέργειες των νέων. Και βλέπουμε την πραγματικότητα πιο καθαρά με την πείρα που πήραμε από τη ζωή. Και βλέπουμε η συχνή, πού συχνή περίπτωση στην εποχή της παρακμής, στην αποστράτευση την προσπάθεια να δείξουμε παρελθόν μας μεγάλο! Έχουμε ακούσει τόσα πολλά για ένα παρελθόν σημαντικό, για κατορθώματα που δεν είναι αληθινά, για γεγονότα που δεν συνέβησαν ή δεν έγιναν έτσι.

Εγωιστικό θα το έλεγε κανείς αλλά και ανθρώπινο, αναγκαίο ψυχολογικά, όταν εκείνο το παρελθόν δεν έχει δράση, δημιουργία. Έχει τις χάρες της και η Τρίτη ηλικία! Έχει και την ψυχαγωγία της χωρίς ξεφαντώματα. Έλεγαν οι παλαιοί, «ότι λάμπει δεν είναι χρυσάφι» κι οι φωτεινές ταμπέλες σε κάποια ονόματα δεν φωτίζουν αξίες.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου,
Τα χρόνια που 'φυγαν, τη δύση που πηγαίνεις.
Την έζησες, τη χάρηκες, την έγραψες.
Μ' ιριδισμούς, με συννεφίες,
Με προσφορές κι απολαβές,
Με μπόρες και μ' ηλιοχαρές
Και με χαμούς και φτερουγίσματα.

Την εμπειρία σκέψου, τη μεγάλη σου σοδειά

Αυτή είναι η αμοιβή σου, συλλογίσου το.
Τα υλικά και τα τρανά δεν λογαριάζονται.

Όχι, μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου.
Κι αν είν' να κλάψεις μη σταθείς
Στη νειότη, στην ακμή, στις περιπέτειες.

Τα όνειρα να κλάψεις που δεν έρχονται
Τα όνειρα, τους πόθους που σ' αρνήθηκαν
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Καλά τα λές φίλε μου, αλλά το ποίημά σου κλέβει την παράσταση, «Τα όνειρα να κλάψεις που δεν έρχονται, Τα όνειρα, τους πόθους που σ' αρνήθηκαν»...

Εγώ, πάντως, κάνω ακόμη όνειρα έστω και αν γνωρίζω πως κι' αυτά θα μ' αρνηθούν. Ονειρα για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, όνειρα για μια κοινωνία δίκαιη, όνειρα για την θεραπεία των ανιατών, όνειρα για να σωθεί η μάνα γη από τις ακαθαρσίες μας, μα προπαντός όνειρα για έναν κόσμο χωρίς άστεγους, χωρίς κακοποιημένα παιδιά, χωρίς βία στους δρόμους και στα σπίτια...

Ασφαλώς έχουμε δικαίωμα να περιαιτολογούμε και αν δεν μάς το δώσουν το παίρνουμε μόνοι μας με τον τσαμπουκά μας. Σιγά να μην μάς αφαιρέσουν το δικαίωμα τής γνώμης!

Εντάξει, Γρηγόρη, υπάρχουν αυτοί που νομίζουν πως κάτι είναι, κάτι πολύ ελληνικό το «ξέρεις ποιός είμαι εγώ»;

Το εξακρίβωσα στο πλοίο «Τοσκάνα» για το μακρύ ταξίδι προς την Αυστραλία, με το οποίο οι πιο πολλοί έρχονταν στους Αντίποδες όχι από ανάγκη, αλλά για... περιπέτεια!

«Ε, θα δουλέψω πέντε χρόνια στην Αυστραλία και θα επιστρέψω στην πατρίδα να παντρευτώ και ν' αναλάβω την επιχείρηση τού πατέρα μου», έλεγαν

οι νεαροί μετανάστες.

Τα πέντε χρόνια έγιναν δέκα και τα δέκα είκοσι μέχρι να επιστρέψουν στην Ελλάδα για διακοπές. Οι νεαροί έβγαλαν ρίζες στην ευλογημένη χώρα, απόκτησαν περιουσίες και δεν είχαν πια ανάγκη την οικογενειακή επιχείρηση που υπήρχε μόνο στη φαντασία τους.

Ειλικρινά δεν ξέρω γιατί ο άνθρωπος νιώθει την ανάγκη να διαγράψει τη φτώχεια της νιότης του, αν το κάνει για να εντυπωσιάσει τους ξένους με ανύπαρκα επιτεύγματα και κατορθώματα, ή για να παρηγορήσει τον εαυτό του.

Το ίδιο κάνουν και πολλοί Αιγυπτιώτες συμπατριώτες μου, όλοι τους «εκατομμυριούχοι» στη χώρα του Νείλου, ενώ υπήρχε μεγάλη φτώχεια στην ομογένεια εκεί. Γι' αυτό στα σχολεία μας πρόσφεραν ένα φλυτζάνι γάλα με παξιμάδι το πρωί και συσσίτιο το μεσημέρι.

Τελοσπάντων, όπως λές είναι μια από τις ανθρωπίνες αδυναμίες και δεν πρέπει να τους κρίνουμε αυστηρά επειδή εγώ –τουλάχιστον- ενδιαφερόμαι περισσότερο για το σήμερα και προσδοκώ το αύριο σαν μια ακόμη περιπέτεια.

Όσον αφορά στο Facebook κυκλοφορούν πολλά σκουπίδια, αλλά κάνω επιλογή, σαν να είναι μια απέρανη βιβλιοθήκη και διαβάζω μόνο αυτά που μ' ενδιαφέρουν γιατί υπάρχουν πολλά ενδιαφέροντα κείμενα, φωτογραφίες και βίντεο. Όμως, δεν διαθέτω πολύ χρόνο γιατί δεν μου περισσεύει.

Η Τρίτη ηλικία έχει τις χαρές της, αλλά έχει και την αρτηριακή πίεση, έχει το διαβήτη και την χοληστερίνη. Αλήθεια, φίλε μου, είχες ακούσει τη λέξη «χοληστερίνη» όταν ήσουν νέος; Είχες ακούσει για τριγλυκερίδια και προστάτη; Εμείς οι Συμιακοί μόνο έναν προστάτη έχουμε, τον Ταξιάρχη, βοήθειά του!